

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VII. Contendit etiam Leo Metropolitanos judicari non posse absque
sententia Episcopi Romani; ut patet ex illius epistola ad Anastasium
Thessalonicensem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

ad Celestinum transfulerant.

IV. Leo autem primus tria quædam nos docet. Primum enim ostendit quonam modo se gerent Romani Pontifices, etiam quoad Gallias, postquam relationes de rebus dubiis ad eos missæ fuerant, & post appellationem à iudiciis latis adversus Episcopos, quæ aut confirmata fuerant à sede apostolica, aut retractari iussa. Hæc sunt ejus verba ad Episcopos provinciæ Viennensis: *Nobiscum itaque vestra fraternitas recognoscat apostolicam sedem pro sui reverentia à vestra etiam provinciæ sacerdotibus innumera relationibus esse consultam, (hoc est antiquum jus quod à synodo Nicæna recessit Papa Innocentius) & per diversarum, quemadmodum veteris consuetudo poscebat, appellationem causarum aut retractata aut confirmata fuisse iudicia. Istud verò jus est à Sardicensi Concilio introductum.*

V. Docet deinde Leo primam causarum Metropolitanorum cognitionem institui posse apud apostolicam sedem, ut probatur exemplo Hilarij Arelatensis Metropolitaniani. Evocatus is fuerat Romam et multas Episcoporum ordinationes peractas invito clero & populo, quos manu armata instituerat in Ecclesiis. Privatus itaque jure metropolitico à Leone fuit in Concilio Romano. Eodem decreto missa est in irritum sententia lata adversus Chelidonium Episcopum, quem Hilarius sacerdotio deiecerat tanquam viduæ maritum. Verum cum id probare non potuisset Hilarius in Concilio Sacerdotum quod tunc Leo Romæ celebrabat, Chelidonium Ecclesiæ suæ reddidit. Suspiciari heic meritò aliquis posset vim juri constituto factam à Leone, quod causam Chelidonij Romæ judicaverit, cum eam remittere debuisset ad Episcopos provinciales, ab eis terminandam cum Episcopis provinciæ finitimæ, juxta canonem Sardicensem. Sed ex eo capite reperenda est Leonis defensio, quod Chelidonij appellatio juncta esset accusationi adversus Hilarium Arelatensem Episcopum instituta, ac præterea quod ipse quoque Metropolitanus Episcopus esset, Vesontionensis nimirum, ut præfert codex monasterij Iurenensis à Sirmondo laudatus in Noris ad hanc Leonis epistolam.

VI. Intellexit Leo difficilem in Gallia fore executionem iudicij adversus Hilarium facti, tum ob magnam viri dignationem ex sanctitatis ejus opinione profectam, tum etiam ob infractos canones in causa Chelidonij, quæ Romæ fuerat definita. Itaque constitutionem à Valentiniano Aug. imperavit, quæ præcipit ut iudicium illud mandetur executioni. Verum additio quæ se-

quitur, magni momenti est. Edicto enim perpetuo inter alia decernitur quod si aliquis Episcopus Galliarum, aut aliarum provinciarum, Romam evocatus, Summi Pontificis iudicio se sistere recuset, adesse cogatur per gubernatorem provinciæ: *Ita ut quisquis Episcoporum, inquit Valentinianus, ad iudicium Romani Episcopi evocatus venire neglexerit, per moderatorem ejusdem provinciæ adesse cogatur.* Rescriptum autem illud non solum ratum esse decernit decretum in causa Chelidonij factum, sed etiam novum jus inducit adversus canones Sardicenses. Episcopo enim Romano tribuit potestatem evocandi Romam Episcopos. Sed Galli existimant sic obsequendum esse Pontifici ut interim nihil detraheretur de auctoritate canonum Sardicensium; quemadmodum supra ostensum est.

VII. In alia quoque occasione contendit Leo Metropolitanos judicari non posse absque sententia Episcopi Romani. Anastasius Episcopus Thessalonicensis caput erat & primus Metropolitanus Illyrici orientalis, id est, Macedonia, Achaïæ, Epiri veteris & novæ, aliarumque provinciarum; ac præterea, quò dignitatem muneris sui fortius retineret, vicariatu Papæ Leonis ornatus fuerat, ut ejus Legatus natus esset in his provinciis. Is ergo ad se manu armata adduci à publicis officii præfectura Illyricianæ curaverat Atticum veteris Epiri Metropolitanum antistitem. Id atrociter ac vehementer factum ait Leo, Anastasium objurgans. Dein addit hæc verba, quæ probant id quod antea dixi, contendisse nimirum Leonem Metropolitanos judicari non posse absque sententia Episcopi Romani. *An forte, inquit, aliquod tibi facinus fratris innotuerat, & Metropolitanum Episcopum novi apud te criminis pondus urgebat? At hoc quidem alienum ab illo esse etiam tu nihil ei obijciendo confirmas. Sed etiam si quid grave intolerandumque gessisset, nostra erat expectanda censura, ut nihil prius ipse decerneres quàm quid nobis placeret agnosceres.*

VIII. Successores quoque ejus incessit eadem cura quoad Gallias. Hinc enim factum ut Papa Hilarus Hermetem Episcopum Narbonensem suspenderit à juribus metropolitico anno quadringentesimo sexagesimo secundo. Idem Leontio Episcopo Arelatensi delegavit sollicitudinem castigandi præsumptionem Mamerti Metropolitaniani Viennensis, reservans tamen sedi apostolicæ iudicium, postquam Leontij & synodi relationem receperit. Tum anno quadringentesimo sexagesimo quarto, post acceptam relationem, negotium illud termi-

Vide supra lib. 1. cap. 12. §. 4. & seqq.

Vide Marcum in libro de Primatibus 5. 78.

Vide supra lib. 1. cap. 12. §. 4. & seqq.

Leo I. c. 34.

Vide supra lib. 1. cap. 12. §. 4. & seqq.